

3.17 ранку

Пістолет «беретта», компактний і лише трохи більший за мобільний телефон, важить сімсот грамів, і з нього можна зробити десять пострілів. Компактний, легенький, він майже не відстовбурчує кишеню, в якій захований, а малий калібр має величезну перевагу; замість пройти крізь тіло, його куля застряє в кістках і трощить усе на своєму шляху.

Звичайно, шанси вижити, коли одержиш кулю з такого пістолета, також великі; відомі тисячі випадків, коли куля не зачіпала жодної важливої артерії і жертва мала час зреагувати й обеззброїти нападника. Але якщо той, хто стріляє, має певний досвід у цій справі, то він навіть може зробити вибір між смертю негайною — націлившись між очі або в серце, — і значно повільнішою — для цього треба притулити дуло пістолета до ребер під певним кутом і натиснути на спусковий гачок. Поранена в такий спосіб людина протягом певного часу не розуміє, що її рана смертельна, — вона намагається контратакувати або втекти, кличе на допомогу. Велика перевага такого вбивства полягає в тому, що жертва має досить часу, аби побачити, хто її вбив, вона потроху втрачає сили, аж поки падає на землю, майже без крові, не зовсім розуміючи, що з нею відбувається.

Фахівці вважають цей пістолет далеким від ідеальної зброї. «Він набагато краще підходить для жінок, аніж для шпигунів», — каже один із працівників англійської секретної служби Джеймсові Бонду в першому фільмі серії, забираючи в нього пістолет старої марки й видаючи йому нову модель. Але він

і не претендує на те, щоб вважатися фахівцем, а для тієї мети, яку він перед собою поставив, кращу зброю годі знайти.

Він купив свою «беретту» на чорному ринку, тож визначити її походження неможливо. У магазині пістоleta п'ять куль, проте він має намір використати лише одну, накресливши на її кінчику пилочкою для нігтів літеру «X». Позначена в такий спосіб куля розпадається на чотири фрагменти, коли влучає у щось тверде.

Але він застосує свою «беретту» лише у крайньому випадку. Існує багато інших способів погасити чийсь світ, зруйнувати якийсь усесвіт, а вона, безперечно, відразу зрозуміє його послання, як тільки буде знайдено першу жертву. Вона знає, що він зробив це в ім'я кохання, що він на неї не гнівається й не стане їй дорікати за те, що сталося два роки тому.

Він сподівається, що півроку ретельного планування дадуть результат, але зможе в цьому переконатися лише завтра вранці. Його план передбачає зробити так, щоб фурії, античні страхиття з грецької міфології, розпростерли свої чорні крила над цим небесно-осяйним краєвидом із його діамантами, ботоксом та швидкісними й украй непрактичними автомобілями, що беруть не більш як двох пасажирів. Мрії про владу, про успіх, про славу й гроші — усе це він спроможний зупинити в першу-ліпшу мить за допомогою дрібничок, які носить із собою.

Він уже міг би піднятися до своєї кімнати, бо те, на що він чекав, сталося об 11-й годині 11 хвилин, хоч він і наготувався чекати довше. Увійшов чоловік у супроводі вродливої жінки, обое у строгих костюмах, які вдягають на вродливі гала-вечірки, влаштовувані після кожної важливої вечери, куди приходить більше людей, аніж на прем'єру будь-якого фестивального фільму.

Ігор удає, ніби не дивиться на ту жінку. Однією рукою підносить до самого обличчя французький журнал (журнал російський міг би викликати підозру), затулившись ним так, щоб вона його не побачила. Той захід обережності виявився непотрібним: вона жодного разу не глянула в його бік, виявивши неухважність, притаманну жінкам, що почувуються царицями світу. Вони приходять сюди, щоб справити враження, й уникають приділяти увагу тим, хто до такої уваги звик, бо, залежно від кількості діамантів на іншій жінці та вишуканості її вбрання, це може вкинути їх у депресію, зіпсувати їм настрій, нав'язати їм почуття нижчості, хай навіть власне вбрання та аксесуари коштували їм цілого статку.

Чоловік, який прийшов із тією жінкою, добре вдягнений і з волоссям, посрібленим сивиною, веде її до бару й замовляє шампанське, без якого не годиться розпочинати цей вечір, що обіцяє багато контактів, багато гарної музики, можливість помилуватися чудовим видом на пляж та яхти, що стоять на якорі в порту.

До барменші він ставиться дуже чемно. Каже: «Дякую», бере два келихи й залишає на стійці добрі чайові.

Усі троє знають одне одного. Ігор із радістю відчуває, як адреналін починає шумувати у нього в крові. Завтра він знайде спосіб повідомити її, що він тут. Раніше чи пізніше вони неодмінно зустрінуться.

І лише Богові відомо, яким буде результат цієї зустрічі. Ігор, що належить до прихильників православної віри, дав обіцянку і склав обітницю в одній із московських церков перед мощами святої Магдалини (їх привезли до російської столиці на один тиждень, щоб вірні могли поклонитися їм). Він вистояв майже п'ять годин у черзі й коли підійшов зовсім

близько, то зрозумів, що йдеться про вигадку попів. Але обітницю все ж таки склав і не ризикнув би її порушити.

Він попросив святу Магдалину, щоб вона взяла його під свою опіку, щоб допомогла йому досягти мети, яку він перед собою поставив, без необхідності йти на великі жертви. І пообіцяв їй ікону в золотій оправі, яку замовить дуже відомому іконописцю, що живе в одному з новосибірських монастирів, коли для нього все закінчиться й він зможе повернутися на батьківщину.

О третій годині ранку в барі готелю «Мартінес» пахне димом від сигар і потом. І хоч Джиммі вже закінчив грати на фортепіано (той самий Джиммі, в якого на одній нозі черевик одного кольору, а на другій — іншого), а барменша видається дуже стомленою, люди, які зібралися біля бару, не хочуть розходитися. Для них важливо залишитися в холі ще бодай на годину, на всю ніч, дочекатися, поки що-небудь станеться!

Адже минули вже чотири дні від початку кінофестивалю в Канні, а досі нічого цікавого не відбулося. Люди, що сидять за різними столами, думають про одне й те саме. Про можливість зустрітися з тими, хто перебуває при владі. Вродливі жінки чекають, що з'явиться продюсер, якому вони сподобаються, і дасть їм важливу роль у своєму наступному фільмі. Актори гомонять між собою, вдаючи, ніби всі ці торжества їх мало цікавлять, але не відривають погляду від дверей.

Хтось неодмінно прийде.

Не може такого бути, щоб ніхто не прийшов. Нові кінорежисери з новими ідеями в голові, зі знятими під час навчання в університеті відеофільмами, начитавшись усіляких